

Šťastná mama

Kde bolo, tam bolo...Takto väčšinou začínajú rozprávky. Ja ale rozprávku písať nebudem, lebo som už dávno prestal byť dieťaťom. Moja mama vravieva, že príliš skoro, ale zároveň, že ja som si túto cestu sám vybral. Bude to príbeh o mne, o Sebastiánovi. O tom, ako som sa znova vrátil na Zem a vybral si svoju cestu.

Každý si vyberáme, ako, kedy, kde, komu a prečo prideme na tento svet. Všetko je spísane v Akašických záznamoch, takzvanej kronike ľudstva. Akurát, že po narodení, keď si ešte všetko pamätáme, tak to nevieme povedať a postupne to zabudneme. Každý ale túžime po šťastnom živote...

Olívia cítila už niekoľko rokov, že prichádza k nej dieťa. Problém bol, že bola sama. Nemala muža. A tak veľmi chcela. Čím viac chcela, tým to bolo ťažšie. Bola krásna, úspešná, mladá, veľa mužov sa za ňou otáčalo, ale nikto ju neočaril natoľko, aby s ním strávila zvyšok života. Cítila, ako veľmi jej ku šťastiu chýba práve to dieťa. Vedel som, že práve Olíviu chcem za mamu. Láskovú, veselú, usmievavú, milujúcu život a túžiacu po mne. Koho jej poslať? Poslal som Jakuba. Vedel som, že to s ním nebude ľahké, ale cesta ku šťastiu nie je nikdy priama a ľahká. Bude mať pred sebou nielen ona, ale aj ja, veľa skúšok. Ktoré nás ale posunú o krok vpred ku novým poznaniam a skúsenostiam. Pretancovali sa až ku manželstvu. A to už som prichádzal ja. Pár mesiacov pred mojím príchodom bola svadba.

Tá radosť v Olíviinej tvári, keď ma zbadala. Nikdy na ten výraz nezabudnem. Bol som jej splneným snom. Môj príchod bol očakávaný, mama mala okolo seba veľa žien. Hrala jemná hudba a všade žbľnkala teplá voda, registroval som tlmené červené svetlo a cítil lásku v celej miestnosti. Počul som plač, ale nebol môj. Zacítil som teplo maminej pokožky a vôňu mlieka. Taká istá vôňa bola aj v maternici. Cítil som ako medzi nami prúdi krv. Bol som v spojení s mamou ešte niekoľko dní, kým pupočník sám neodpadol. Lotosový kvet, ako symbol lotosového pôrodu, sprevádzal moju mamu ešte veľa rokov po mojom narodení. Spolu sme oddychovali, často sme sa na seba pozerali a usmievali. Je toto šťastie? Je šťastím prísť na svet doma v láske?

Prvý rok môjho života ubehol veľmi rýchlo. Často som ho trávil pri prsníku, v šatke, obklopený rodinou. Našiel som si hneď po narodení najlepšieho kamoša. Mal iba o mesiac menej. Volá sa Kristián. Naše mamy sú najlepšie kamarátky a tak sme trávili veľa času spolu. Spolu sme objavovali čaro lezenia, prvých krokov, vymýšľania, nespania, hnevania našich mám. Toľko sme sa nasmiali. A niekedy aj naplakali. Každý sme boli úplne iný. On blondiák, ja

tmavý. Ja tučko, on chudý. Ja krikľúň, on absolútny vegetiák. Ale puto, ktoré medzi nami od narodenia vzniklo, tak sa nikdy nepretrhlo. A dúfam, že ostane už navždy tak pevné, ako keď píšem tento príbeh. Je šťastie mať v živote najlepšieho kamaráta, spriaznenú dušu.

Jakub, môj otec, sa na môj príchod veľmi tešil. Netušil, čo to obnáša mať vlastné dieťa. A netušil, že Olívia sa postupne bude meniť. Že z úspešnej obchodníčky sa zmení na oddanú matku. Že ho odsunie na druhu koľaj. Že už tu nebude iba pre neho. Že majú rozdielne predstavy o živote, o výchove, o láske. Až neskôr vychádzali na povrch rozdiely ich rodičov a prostredí, v ktorých vyrastali. Rozdiel medzi vyrastaním v prísnom náboženskom patriarcháte a ateistickom matriarcháte. Medzi životom na dedine a v hlavnom meste. Že každý vnímal postavenie muža a ženy a dieťaťa v rodine inak. Postupne prišli na svet moji súrodenci, brat Viliam a sestra Margarétka. Pozerať sa na tie malé bábätká bolo krásne avšak zároveň som cítil, ako dostávam menej pozornosti. Jediný spôsob, akým som to vedel komunikovať, bol hnev a krik. Čím viac som kričal ja, tým moji rodičia kričali viac na seba. Cítil som niekedy strach. Bolesť. Hnev. Ako môže malé dieťa pomôcť svojim rodičom? Byť poslušnejšie? Lepšie jesť a neodmietajú jedlo? Hrať sa so súrodencami? Nehádzať sa o zem? Dnes viem, že to nebolo o mne, ale o nich. O tom, že neboli stvorení jeden pre druhého. Že som ich spojil na konkrétny čas, aby som prišiel na svet ja aj moji súrodenci. Je šťastie mať súrodencov a rodičov, ktorí síce spolu žijú a tvoria úplnú rodinu, ale kde láska pomaly odchádza alebo im ukázať, že je aj iná cesta? A tak som po istom čase ja sám povedal, aby sme ostali bez Jakuba, že nám bude lepšie.

Už od prvých rokov svojho života som bol iný. Bol som posadnutý číslami a elektronikou. Čísla som videl úplne všade, na autách, na bránach, v autobusoch, v škôlke, v obchode, nikde sa predomnou neschovali. A musel som opakovať niektoré činnosti stále dokola, hrať sa s tými istými hračkami, privolať výťah, otvoriť dvere autobusu, sadnúť si na stoličku za šoférom, jesť stále tie isté jedlá. Opakovanie mi

dávalo istotu. A od narodenia som miloval ľudí. Kohokoľvek. Cudzích, aj tých, čo som poznal. Každého som sa chcel dotknúť, objasť, cítiť. Mama mi vždy rozprávala, ako som objímal babky na zastávkach či v kostole, a ako som tým vždy vyvolal v ľuďoch úsmev a dobrú náladu. Dozvedel som sa, že som extrovert, netušil som ešte vtedy, čo to znamená. Dnes viem, že je to človek, ktorý potrebuje byť

- spoločnosti ľudí a ktorý nemá rad samotu a ticho. Je šťastie rozdávať ľuďom lásku cez objatie.

Tešil som sa do školy. Už tak dlho. Sám som sa naučil čítať, počítať a stal som sa prvákom. Ale nebolo to také, ako som si predstavoval. Nosil som okuliare a bol som múdry. Aspoň tak o mne hovorili. To, čo dospelí ale obdivovali, tak ostatné deti neznášali. A tak som zistil veľmi skoro, čo je to šikana na cirkevnej škole. Napadnutie na školskom dvore cez prestávku. Rozbitá pera. Násobiť a čítať knihy v prvej triede nikomu neodporúčam. Ja, čo chcem byť kamarát s každým, som cítil odmietnutie. Lebo som bol iný. Skončilo to prestupom do inej školy. A čo ma čakalo? Síce ďalšie múdre deti, ktoré ale šikanovali z iného dôvodu a to kvôli boju o prvenstvo. Trvalo mi dlhé mesiace, kým som si našiel kamarátov. Po istom čase opäť menil školu kvôli nekalým praktikám riaditeľky. Útočiskom mi boli knihy, príbehy, skutočné aj vymyslené, predstavoval som si, že som hrdinom, čarodejom, detektívom a nedokázal som prestať čítať, kým som nebol na poslednej strane. Lásku k čítaniu a k prežívaniu príbehov mám dodnes.

Mama a otec sa rozviedli. Toto obdobie považujem za jedno z najťažších, neboli to pekné mesiace. Stál som pri mame a v skorom veku som dospel. Vždy mi vraví, že som stará duša a vnímam situácie ako nejaký šaman. Nereagujem na vyslovené slova, odhalím faloš a klamstvo a citlivo vnímam, čo sa za slovami skrýva. Keď mi bolo ťažko, tak som mal pri sebe aj Kristiána, ktorý si žiaľ rok po mne prechádza tým istým a snažím sa mu byť oporou zase ja. Hovorí sa, že by rodičia mali ostať spolu kvôli deťom, nerozbíjať rodinu. Je to blbosť. Rodina bez lásky už rodinou nie je. Žiadne dieťa netúži žiť v neláskavom prostredí dvoch rodičov, ktorí nepatria k sebe. Je šťastie mať rodičov, ktorí aj keď sa neľúbia, vedia prekonať svoje ego a svoj hnev a navrátia svojim deťom pokoj.

A potom prišla úľava. Po mesiacoch slnko opäť vyšlo a láska sa vrátila do nášho domu. Prišla spolu s Jonášom. Naplňa v mojom živote to, čo som potreboval. Mužský vzor, záujem o mňa, mužské objatia a podporu, ucho, ktoré ma vždy vypočuje. Otvorené srdce, ktoré ma prijalo za syna. Úsmev, ktorý sa vždy pri pohľade na mňa široko roztiahne. Náručie, ktoré ma každý deň objíma. Falošný spev, ktorý ma vždy rozosmeje. Bláznivý tanec, ktorý roztancuje celú rodinu. Ruky, ktoré nakreslia za mňa obrázok, keď mne to nejde. Slová, ktoré sú iba naše

- You miss me. I love you. A šťastnú mamu. Nie je nič krajšie ako vidieť šťastnú mamu. Keď je totiž šťastná žena, je šťastný aj muž. Keď sú šťastní obaja, tak sú šťastné aj deti a tak sa láska

a šťastie šíri ďalej do celej rodiny a do celého sveta.

Príbeh je fikcia inšpirovaná životom.